

5 лютого 2011 року

11-А, 1991 рік

НЕВЖЕ ПОПЕРЕДУ СОРОК, ЯКЩО ДВАДЦЯТЬ ПОЗАДУ

Зустріч випускників: що може бути приємнішим і найдовгожданнішим? Адже всі ми родом із дитинства, яке єднає на все життя – когось більше, когось менше. А шкільні роки – найнезабутніша пора. Згадайте, скільки часу ви провели за партою, від скількох двійок були протерті сторінки в щоденнику (чи й взагалі вирвані з нього), а як раділи, коли на урок запізнювався вчитель!

Минуло все. Відлунав останній дзвінок. Екзамени. Випускний вечір. Вступні іспити... Ми забулися у потоці життя. А зустрілися через два десятиліття, 25-єро випускників, у першу суботу лютого, в рідній школі №2, яка радо відчинила нам свої двері.

Спогади. Сльози радості. У піднесеному настрої один за одним на сцену виходять випускники різних поколінь. Про них розповідають ведучі-гімназисти. А розповіді, повірте, є що. Дійшла черга й до нас – випускників із 20-річним стажем.

Наш випуск мало чим відрізняється від інших – попередніх, але багато чим від наступних. Скажімо, у червні 1991 року ми були останнім випуском радянських часів, адже за два місяці – 24 серпня – була проголошена незалежна Україна.

У нас багате минуле, адже за 10 років, а декому вистачило й восьми, ми встигли побувати жовтентами, піонерами, комсомольцями. І зараз, коли наші сини й дочки розглядають шкільні фото тих часів, ми із захопленням розповідаємо, що це за зірочки на шкільній формі і хто цей «покемон» із блакитними очима, зображений у центрі.

Минуло 20 років, як пролунав останній шкільний дзвінок, і вже цілих 30 відтоді, як прийшли у 1-й клас. Худенькі, маленькі, не секрет, що декого ледь було видно із-за парти. А з якою турботою наші класні мами – Лідія Йосипівна Лахтук, Євгенія Казимирівна Ковальчук, Неля Тимофіївна Шевчук, Олена Андріївна Тарасюк – піклувалися про нас: декому витирали носі, застібали гудзики, зав'язували шнурівки. Спостерігаючи за ними, більшість дівчаток уже в 2 класі мріяли стати вчителькою молодших класів. І лише одиниці втілили цю мрію в життя.

У старших класах здавалося, що з нас хочуть зробити висококваліфікованих французів. Бо після уроків Лідія Михайлівна Мельничук, Валентина Матвіїв-

ни Білоус і Валентини Петрівни Коцюби чимало хлопців, які мали з французької тверду трійку, ставши студентами Млинівського веттехнікуму, здивували своїми знаннями викладачів іноземної, бо «щоболкали» цю мову, як зернята. Та й після 11-го багато випускників стали студентами «ін'язів». Гадаю, декому з них французька стала в нагоді за кордоном, куди сьогодні їх закинула доля.

Кажуть, колишніх учнів не буває, як і колишніх учителів. І справді, ми дорослішаємо, а наші класні керівники були і залишаються взірцево незмінними. Лідія Михайлівна Мельничук, Клавдія Степанівна Тарасюк (на жаль, не змогла приїхати на зустріч, а так хотілося побачити...), Святослав Дмитрович Марчук. Скільки їм довелося від нас натерпітися, на нарадах вислухати. Хоча разом ми пережили й безліч приємних хвилин і миттєвостей. Низький уклін вам за це, шановні класні керівники. Ви були справді "класними". Згадали ми під час зустрічі й уроки анатомії з Емілією Леонтівною Українчук, історії – з Софією Володимирівною Загоруйко, математики – з Ларисою Пилипівною Ващенко, української мови та літератури – з Вірою Іванівною Ковальчук, російської – з Раїсою Яківною Вихровською, фізкультури – Романом Федоровичем Хоминим (він, до речі, прийшов працювати у школу разом із нами, коли ми прийшли у 1-й клас, у 1981 році), та всіма-всіма іншими

педагогами, які сіяли у наші душі і серця розумне, добре, вічне.

Із 97 юнаків і дівчат із трьох восьмих класів у дев'ятий – ні, даруйте, у 9-му ми не вчилися, нас перших, як експеримент, перевели відразу у 10-ий клас Отож у 10-й нас прийшло 37-єро, на жаль, тільки з «В» класу прийшло вчитися лише... шестеро. Та ми їх не ображали – не мали права, адже вони були не самі – зі своїм класним керівником Святославом Дмитровичем, який для всіх з «А» класу став татом.

Чим ще можемо похвалитися? Ну хіба що 20-ма медалістами. Щоправда, ці кругленької форми нагороди нікого з нас не зробили ані депутатами, ані вченими ані олігархами. Зате серед нас є звичайні вчителі, медики, пожежники, швачки працівники торгівлі культури, представники робітничих професій. А ще багатодітні сім'ї, якими ми гордимось. Бо, мабуть, нічого щасливішого за дітей у світ не існує. До речі, сьогодні в школі №2-гімназії навчаються наші маленькі і юні копії, яких учителі з легкістю пізнають за зовнішньою схожістю з татом чи мамою. Отож одну з програм «мінімум» ми – випускники з 20-річним стажем – виконали. А програму «максимум» – ніколи не забувати альма-матер і збиратися у такому складі хоча б на подальші ювілейні зустрічі – обіцяємо виконувати.

Від імені випускників Ольга РАЙКО (ТИМЧАЮК).

Із потоку новин

ЗНАЮТЬ, ВМІЮТЬ І ТВОРЯТЬ

Як можна виявити творчу дитину з нестандартним образним мисленням, творчою уявою, оригінальним способом висловлення думок? Звичайно, у конкурсах, яких із кожним роком з'являється усе більше й більше. Ось і наприкінці минулого року в Україні вперше започаткували Міжнародний мовно-літературний конкурс імені Тараса Шевченка. Традиційно його провели спочатку серед учнів у самих загальноосвітніх навчальних закладах, згодом на районному рівні. Відтак у районному етапі творчо обдарованих школярів визначали з-поміж 88 конкурсантив 5-11-х класів, які писали по два твори – один з мови і один з літератури. За результатами оцінювання обох виводився загальний бал. Отож перше місце посіли: п'ятикласниця Млинівської ЗОШ №3 Вікторія Чиряк, шестикласниця Малодорогостайської ЗОШ Діана Власюк, єдиний представник сильної статі – Костянтин Івашко із 7 класу Новоодобрятинської ЗОШ, восьмикласниця Наталія Ільчук із ЗОШ №3, учениці 9 класу Млинівської гуманітарної гімназії Марія Олійник, 10 класу Н.Соселівської одинадцятирічки Тетяна Синчук і майбутня випускниця Млинівської ЗОШ №1 Юлія Вихровська. Усі вони представляли Млинівщину на обласному етапі мовно-літературного конкурсу, який відбувся нещодавно в Рівному.